

една къща заклали находящия се тамъ старецъ — овчаръ, а въ друга, лѣжащия отъ болѣсть старецъ. Тѣ нахлули въ двороветѣ още на двѣ-три къщи, отъ които едната била пълна съ жени, моми и дѣца, оставени подъ защитата само на трима мъже. Женския викъ и дѣтинския плачъ скоро повикали на помощъ находящитѣ се наблизю рѣшителни момци: Василъ Х. Антоновъ, Ат. Гаргалъклиевъ, Паласъ Папа Андриковъ, Михалаки Бабаджановъ и др. нѣкои, които, между гжеститѣ турски коршуми, избавили повече отъ стотина невинни душици, само стареца Панайотъ Бачовъ билъ убитъ, другъ старецъ и двѣ моми ранени и къщата била запалена, нѣ хората избѣгали въ друга. Черкезитѣ съ избѣгванието си, завлекли нѣколко души убити и ранени отъ своитѣ другари, а отъ защитницитѣ се ранилъ Вас. Х. Антоновъ, отъ която рана на другата година умрѣлъ.

Битката се продължила три часа и тъмната нощъ я прекъснала, нѣ пожара се распространявалъ. Черкезитѣ, които се страхували отъ ненадѣйното нападение на русситѣ и всяка една нощъ прекарвали въ гората „Батова“ между Варна и Балчикъ, пакъ заминали за тамо. А въ градеца пламъцитѣ отъ запаленитѣ къщи извивали огненнитѣ си язици по небето и цѣлата му околностъ освѣтявали, безъ да се погрижи нѣкой да даде край на пожара. Мъжете стояли замаяни, замислени, като вѣрвали, че черкезитѣ за днешната си несполука, утрѣ ще нападнатъ съ по голѣма сила, ще грабать, безчестять, убивать, палять и за отмъщение, разни свирѣпства ще вършатъ. Отчаянието било общо. Жени и дѣца постоянно плакали. Нѣкои измежду гражданитѣ а пакъ селянитѣ изобщо рѣшили да избѣгнатъ и гдѣто имъ видять очитѣ тамо да отиджтъ, отколкото да дочакать утрѣшния день въ Каварна. Една частъ отъ гражданитѣ предпочитали да останатъ въ градеца и като се затворять въ новото училище, тамо да се защищавать или да изиржтъ, а не да се скитать съ малки дѣца въ тъмната нощъ по полянитѣ.

Събранитѣ въ укрѣпения Варошъ граждани и селяни, които нѣколко дена задружно се защищавали срещу нападенията на черкезитѣ и башибозудитѣ, тѣзи нощъ като пилци се прѣснали на четири страни: едни останали въ училището; други тръгнали къмъ долината за Гюль-Градъ; трети се скитали по полянитѣ, а четвърти се крили по пещеритѣ. Ний ще изложимъ страданията на всички по редъ, като споменемъ